

מ"ת 22157/01/18 - מדינת ישראל נגד בועז דהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' סגן הנשיא י' נועם

מ"ת 22157-01-18 מדינת ישראל נ' בועז דהן

(עציר)

מדינת ישראל
על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים

המבקשת
(המאשימה)

בועז דהן (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד חנן רובינשטיין

נגד
המשיב
(הנאשם)

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 22081-01-18.

2. נגד המשיב הוגש כתב-אישום, שבו הואשם בעבירת ניסיון שוד - לפי סעיף 402(א) בשילוב סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

להלן העובדות הנטענות בכתב-האישום. ביום 4.1.18 בשעות הצהריים נכנס המשיב לדירתה של המתלוננת, ילידת 1948, ברחוב הרכבת בירושלים. לאחר שגמלה בלבו החלטה להתפרץ לבית ולגנוב ממנו רכוש, דפק המשיב על דלת הדירה; ומשלא היה מענה - הבין כי הבית ריק ויוכל לבצע את זממו. הוא טיפס על גג הבית, הסיר גגון מפלסטיק הנמצא מעל המרפסת ונכנס דרך הפתח לתוך הדירה. בהמשך, נכנס לחדר השינה של המתלוננת, עטה על ידיו גרביים שמצא במקום, כדי לא להשאיר טביעות אצבע, והחל לחפש אחר רכוש בעל ערך, תוך שהוא זורע במקום אי-סדר. דקות ספורות לאחר מכן, חזרה המתלוננת לביתה. המשיב, ששמע את כניסתה לתוך הבית והבין כי תכניתו סוכלה, יצא מחדר השינה וביקש להימלט מהדירה. המתלוננת, אשר נבהלה עד מאוד, החלה לצעוק, וכאשר ראה המשיב כי היא עומדת בדרכו - דחף אותה בשתי ידיו, ואף הכה אותה באפה באגרוף, ונמלט החוצה, כאשר המתלוננת רצה בעקבותיו וצועקת: "גנב! גנב!". במנוסתו אל הרחוב, השליך המשיב במרפסת הבית את ארנקה של המתלוננת ובו שעונים ותכשיטים שנטל מחדר השינה. עובר אורח, אשר שמע את צעקותיה של המתלוננת, והבחין במשיב ובמתלוננת בפתח הבית, החל לרדוף אחר המשיב, שנמלט בריצה וניסה לעלות על מונית כדי להסתלק מהמקום. עובר האורח הזעיק למקום שוטר, ולאחר מרדף לכד השוטר את המשיב בחצר אחד הבתים, כאשר המשיב "השתולל והתנגד למעצרו"

(כלשון כתב-האישום). כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו למתלוננת דימום באף ושפשוף בנחיר ימין, זאת בנוסף לטראומה שפקדה אותה.

3. המשיב הנו יליד 1973 ולחובתו עבר פלילי עשיר ומכביד בכ-80 עבירות, שעליהן נתן את הדין עד היום ב-16 הליכים משפטיים נפרדים. בין-השאר הורשע המשיב בעבר בעבירות רכוש סמים ואלימות, ובין-השאר - בעשרות עבירות של התפרצות, הסגת גבול וגניבה; והוא נידון, פעם אחר פעם, למאסרים בפועל לתקופות לא קצרות. מגיליון המרשם הפלילי עולה, כי כל אימת שיוצא המשיב מן הכלא, לאחר ריצוי מאסר בפועל לתקופה לא קצרה, חוזר הוא לסורו. את העבירות המיוחסות לו ביצע המשיב כחודש בלבד לאחר ששוחרר ממאסר בפועל של שנתיים (אגב הפעלה בחופף של שלושה מאסרים על-תנאי), וכאשר תלוי ועומד נגדו מאסר על-תנאי של שבעה חודשים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

4. ב"כ המשיב מאשר שקיימות ראיות לכאורה בדבר המעשים המיוחסים למשיב בדירת המתלוננת, וזאת על-יסוד גרסת המתלוננת. ואולם, לדבריו, תשתית זו אינה מבססת עבירה של ניסיון שוד אלא רק עבירות של כניסה לדירה מתוך כוונה לגנוב וניסיון גניבה. מכל מקום, הוא מאשר, כי אף אם מדובר בעבירות של כניסה למקום מגורים וניסיון גניבה, קמה עילת מעצר נגד המשיב, לנוכח מהות העבירות ועברו הפלילי של המשיב. הוא אף אישר, כי בנסיבות אלו אין הצדקה לחלופת מעצר, שאינה חלופה הרמטית ומוסדית; אך עתר להזמנת תסקיר מעצר, שיבחן את האפשרות לשלב את המשיב בטיפול גמילה במסגרת סגורה. לטענתו, ראוי לבחון, באמצעות תסקיר מעצר, את אפשרות שילובו של המשיב בחלופת מעצר של טיפול גמילה במסגרת סגורה. בהקשר זה ציין ב"כ המשיב, כי בסמוך לאחר שחרורו של מרשו מהכלא, ביצע הלה בדיקות דם ובדיקת א.ק.ג (ונותר לו אך לבצע צילום חזה), זאת לצורך השתלבותו בהליך גמילה; אם כי, טרם פנה למסגרת טיפולית ספציפית בעניין זה.

5. באשר לראיות לכאורה, הרי שאלו מבוססות על הודעתה של המתלוננת, לפיה בעת שצעקה "גנב" ועמדה בדרכו של המשיב, דחף אותה המשיב, הכה אותה באגרופו באפה ונמלט מהמקום, וכן בהודעותיהם של עובר האורח שהבחין במשיב ובמתלוננת בפתח הבית ושל השוטר שעצר את המשיב לאחר מרדף. יוער, שהמשיב הכחיש בחקירתו במשטרה, כי נכנס לדירתה של המתלוננת, וממילא - כי תקף אותה בעת מנוסתו. העובדות המיוחסות למשיב בכתב-האישום, אשר נסמכות, כאמור, על גרסאותיהם של שלושת העדים הנ"ל, מבססות עבירה של ניסיון שוד. יסודותיה של עבירת שוד משתכללים, אם בשעת מעשה הגניבה, או בתכוף לפניו ולאחריו, מבצע הגנב, או מאיים לבצע, מעשה אלימות באדם, כדי להשיג את הדבר הנגנב או כדי למנוע התנגדות לגניבה. בתקיפתו של המשיב את המתלוננת, לאחר

שגנב חפצים מדירתה, ובעת שחסמה את דרכו, השתכללו, אפוא, יסודות עבירת ניסיון השוד המיוחסת למשיב; ואיני מביע דעה בשאלה האם לנוכח העובדה שהמשיב כבר נטל את החפצים הגנובים השתכללה למעשה גם העבירה המושלמת.

6. נגד המשיב קמה עילת מעצר, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות איפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, זאת נוכח היסוד הסביר לחשש מסיכון ביטחון הציבור. חשש זה נובע ממהות העבירה המיוחסת למשיב - ניסיון שוד, ונסיבות ביצועה.

7. המחלוקת שבין הצדדים נסבה בשאלה, האם יש מקום להזמין תסקיר מעצר, שיבחן חלופת מעצר של טיפול גמילה במסגרת סגורה. סבורני, כי בנסיבותיו הספציפיות של תיק זה, התשובה לכך היא שלילית.

8. על תכליתו של תסקיר המעצר בעת הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים עמד בית-המשפט העליון (כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש), בהחלטה בבש"פ 1092/05 תראבין נ' מדינת ישראל (27.2.05): "תסקיר מעצר הוא כלי-עזר שיש בו כדי לסייע לבית-המשפט להכריע בשאלת התאמה לחלופה, וכן להערכת החלופה המתאימה. אולם, בית-המשפט נעזר בו - כשאין מדובר בקטינים - רק במקרים בהם מתקשה בית-המשפט עצמו לבחון שתי שאלות אלה. כאשר הנתונים המצויים בפני בית-המשפט מאפשרים לו להכריע בשאלת התאמת המקרה לחלופה, או בשאלת התאמת הערב והתנאים המוצעים לחלופה, אין מקום, כדבר שבשגרה, להפנות את העורר לשירות-המבחן".

בית-המשפט העליון (כב' השופטת (כתוארה אז) א' חיות) חזר על הדברים בהחלטה בבש"פ 10870/06 מכלוף ציצו נ' מדינת ישראל (15.1.07): "הזמנת תסקיר מאת שירות המבחן בשלב המעצר הוא כלי שאין להפעילו כדבר שבשגרה וראוי לצמצם את השימוש בו אך ורק לאותם המקרים שבהם שוכנע בית המשפט כי יהא בכך כדי לקדם את הדיון ולסייע לבית המשפט בהחלטתו. שימוש מוגבר ובלתי מוצדק בכלי זה מעמיס שלא לצורך על שירות המבחן, מאריך את הדיון בבקשה ואף יוצר ציפיות-שווא אצל הנאשם. מכל אלו ראוי להימנע".

כן פסק בית-המשפט העליון (כב' השופטת (כתוארה אז) מ' נאור), לעניין אי-הזמנת תסקיר מעצר, כי "לא בכל מקרה יש הצדקה לקבלת תסקיר מעצר. לעתים אין טעם בבקשת תסקיר, בבחינת מצוות אנשים מלומדה, בנסיבות בהן אין בכוחה של אף חלופת מעצר לאיין את המסוכנות" (בש"פ 8049/07 שאדי אזברגה נ' מדינת ישראל (26.9.07); וכן ראו: בש"פ 8145/07 פוזנוב נ' מדינת ישראל (7.10.07); ובש"פ 9469/05 באסם אבו עמרה נ' מדינת ישראל

((11.10.05)).

בית-המשפט העליון הדגיש בהקשר זה, כי אין טעם בהזמנת תסקיר מעצר במקרים שבהם ברור כי חלופת מעצר לא תסכון, ובית-המשפט סבור שלא קיימת כל חלופת מעצר קונקרטית שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם (בש"פ 27/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (15.1.15); בש"פ 3612/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.6.15); ובש"פ 4104/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.6.15)).

9. לפנינו מקרה ברור וחד-משמעי, לפיו חלופת מעצר לא תאיין את הסיכון הנשקף מהמשיב לביטחון הציבור. המעשים המיוחסים למשיב, שבעניינם קיימות נגדו ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעה, מצביעים על מסוכנות בדרגה גבוהה, שלא ניתן להפיגה אלא במעצר של ממש, זאת נוכח - מהות העבירה ונסיבות ביצועה, עברו הפלילי המכביד של המשיב בעבירות רכוש, סמים ואלימות, וכן כישלון ההרתעה בעונשי המאסר בפועל והמאסרים על-תנאי שהוטלו עליו פעם אחר פעם.

10. לא מצאתי, כי בענייננו קיימת הצדקה להזמין תסקיר מעצר שיבחן את האפשרות לשלב את המשיב בטיפול גמילה במסגרת סגורה.

רק במקרים חריגים ניתן להפנות נאשמים לחלופות מעצר של השתלבות בטיפול גמילה במסגרת סגורה (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סוויסה (21.3.11)). כך למשל, מתאפשר טיפול גמילה, כחלופת מעצר, כאשר הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר; כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה; וכאשר יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מהנאשם (לעיל). בענייננו, לא קיימים החריגים שנקבעו בפסיקה, המצדיקים בחינת אפשרות ההשתלבות בטיפול גמילה במסגרת סגורה, שכן המשיב טרם החל בגמילה לפני שביצע את העבירה המיוחסת לו. אף אם המשיב ביצע בדיקות דם וא.ק.ג, כטענתו, כחלק מבדיקות רפואיות מוקדמות לקראת פנייתו למרכז גמילה, שטרם נבחר על-ידו, הרי שאין לראותו כמי שהחל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה. מכאן, שאין לפנינו מקרה חריג, שבו יש מקום לבחון את האפשרות להשתלבות בטיפול גמילה במסגרת סגורה, כחלופת מעצר.

11. אשר על כל האמור לעיל, ייעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, ב' בשבט תשע"ח, 18 בינואר 2018, במעמד ב"כ המבקשת, ב"כ המשיב והמשיב.

יורם נועם, סגן נשיא